

[Overgaard Nielsen.]

imod at miste ansigt vil de medlemmer, der åbent erkender dette og skifter standpunkt fra ja til nej, aftvinge sig respekt i befolkningen. Dette er for alvorligt et spørgsmål til at skulle afgøres på baggrund af misforstået loyalitet over for partier eller personer.

Det havde måske været rigtigere, selv om jeg er glad for beslutningen om, at det er vælgerne, der skal afgøre denne sag, om regeringen havde trukket lovforslaget tilbage i stedet for at fastholde det, for der er jo ikke i det høje ting det flertal, som grundloven kræver for Danmarks indtræden i EF, og det er ikke, synes jeg, tilstrækkeligt, at man ikke opnår de 5/6 og så sender det ud til folkeafstemning. Men jeg tror, at folkeafstemningen ligesom det for lille flertal i dette ting vil føre til, at der blever sagt nej, og jeg er glad for det, fordi dette spørgsmål jo drejer sig om, at hvis Danmark går ind i EF, betyder det efter min mening et afgørende brud med, hvad vi hidtil har kæmpet for og troet på, og hvad vi har villet med dette samfund og dets mennesker.

Simonsen: Befolkningen har krav på konkrete svar, siger hr. Overgaard Nielsen. Jeg skal kun sige til hr. Overgaard Nielsen, at det synes jeg, at han og andre modstandere skulle skrive sig bag øret. Hr. Overgaard Nielsen taler også om utryghed og usikkerhed i forbindelse med denne debat. Det synes jeg også, hr. Overgaard Nielsen og andre modstandere skulle skrive sig bag øret.

Når jeg har bedt om ordet i debatten her, er det i og for sig for på et specielt område at prøve at se lidt nærmere på den utryghed og den usikkerhed, som modstanderne søger at skabe på et i virkeligheden urealistisk grundlag. Jeg tænker her på den del af mindretalsudtalelsen i betænkningen, der handler om arbejdsmarkeds- og socialpolitikken. Vi fik allerede i aftes i første del af marathonsløbet taget hul på denne debat og fik afflivet en af de grimme myter, som har verseret gennem lang tid, nemlig spørgsmålet om pensionerne. Det håber jeg ikke vi kommer til at høre så meget mere om.

Til gengæld må jeg erkende, at jeg var overrasket her til morgen, da jeg i en af Københavns busser stod over for en plakat, hvorpå der stod: „Pensionslovene bliver

ændret, hvis Danmark kommer ind i fællesmarkedet. Det giver utryghed.“ Er det det, hr. Overgaard Nielsen tænker på, når han taler om utryghed? Jeg går ud fra efter den debat, vi har haft i går, og hvor det blev slået fast i hvert fald af folketingets ansvarlige medlemmer, at der ikke er nogen danskere, der overhovedet får forringet deres pensionsmæssige forhold ved medlemskab af EF, at denne plakat vil udgå af kampagnen i de næste 4 uger. Det kan ikke være rimeligt, at modstanderne anvender en facon, der ikke hviler på realistiske oplysninger, på et realistisk grundlag.

Man siger videre i mindretallets udtalelse:

„Undertiden anføres til beroligelse den kendsgerning, at hovedparten af den udenlandske arbejdskraft i de nuværende EF-lande er tredjelandes arbejdskraft, der ikke er omfattet af EFs fælles arbejdsmarked. Det er imidlertid mindretallets bestemte opfattelse, at hvis man i lande som Vesttyskland, Frankrig og Belgien havde det samme fremmedarbejderstop, som vi i øjeblikket kender fra Danmark, ville billedet se anderledes ud. Hvorfor skulle ellers fortsat hundredtusinde italienske lønmodtagere arbejde i de tysktalende områder i Schweiz under langt ringere vilkår, end de ville have mulighed for at opnå f. eks. i Den tyske Forbundsrepublik?“

Med disse bemærkninger, der efter min mening delvis er ulogiske, bruger man nogle argumenter, der kommer til som en boomerang at ramme modstanderne selv. Hvis man nu tænkte sig den situation, at de lande inden for Fællesskabet, som man her nævner, indførte et gæstearbejderstop ligesom for at hjælpe italienske arbejdere, som er uden beskæftigelse, hvordan ville man så få dem til at arbejde i Tyskland eller i Belgien, som man nævner det? De har jo haft deres fulde frihed til at arbejde disse steder, og de har oven i købet første prioritet forud for jugoslaver og tyrker, som har været i disse områder. Men hvad er der sket? Der er sket det, at italienske arbejdere i stort tal hellere har ønsket at gå til Schweiz. De har ikke valgt det tilbud, de havde om bedre vilkår i Tyskland. Så har man inden for Fællesskabet — og det betragter jeg som det væsentlige, og det er dér, jeg kommer til boomerangen — netop ikke benyttet sig af det, som mod-